

L.M. MONTGOMERY

vol. 1

A N N E

Casa cu frontoane verzi

Traducător — Aura Pandele

PREȘANIA

5	Capitolul 1	Surpriza doamnei Rachel Lynde
18	Capitolul 2	Surpriza lui Matthew Cuthbert
39	Capitolul 3	Surpriza Marillei Cuthbert
49	Capitolul 4	Dimineața la Green Gables
59	Capitolul 5	Trecutul Annei
68	Capitolul 6	Marilla ia o decizie
77	Capitolul 7	Anne își spune rugăciunile
83	Capitolul 8	Educația Annei începe
96	Capitolul 9	Doamna Rachel Lynde este stupefiată
107	Capitolul 10	Anne își cere iertare
119	Capitolul 11	Impresiile Annei despre școala duminicală
128	Capitolul 12	Jurământul solemn și promisiunea
138	Capitolul 13	Fiorii așteptării
146	Capitolul 14	Mărturisirea Annei
159	Capitolul 15	Din țânțar, armăsar
182	Capitolul 16	Diana este invitată la un ceai cu urmări tragice
199	Capitolul 17	Un nou interes în viață
209	Capitolul 18	Anne salvatoarea
224	Capitolul 19	Un concert, o catastrofă și o mărturisire

CAPITOLUL 1 Surpriza doamnei Rachel Lynde

Casa doamnei Rachel Lynde se afla exact unde drumul principal Avonlea plonja brusc într-o mică vale înconjurată de arini și cerceluși și străbătută de un pârau ce-și avea izvorul în pădurea din spatele vechii case Cuthbert; acesta era cunoscut pentru șerpuielile lui întortocheate prin pădure, revărsându-se în mici cascade și ochiuri de apă întunecată, dar, de îndată ce ajungea la Lynde's Hollow, devenea un pâraiaș liniștit și disciplinat, căci nici măcar un pârau n-ar fi putut trece prin fața ușii doamnei Rachel Lynde fără a lua seama la ținută și bunele maniere. Probabil că era foarte conștient că doamna Rachel stătea la fereastră și urmărirea cu atenție tot ce se petrecea afară, încpând de la pârauri până la copii, și că dacă ar fi remarcat ceva ciudat

sau nepotrivit, n-ar fi avut pace de n-ar fi scotocit PÂNĂ și-n gaură de șarpe să afle ce și cum.

Mulți locuitori din Avonlea și dinafara lui se ocupă de treburile vecinului, neglijându-le pe ale lor. În ceea ce o privește pe doamna Rachel Lynde, ea se număra printre puținii care se puteau îngriji în aceeași măsură atât de treburile proprii, cât și de ale celorlalți. Era o gospodină fără pereche, căci își făcea întotdeauna treburile bine și foarte bine, „conducea” Cercul de Cusut, ajuta la școala de Duminică și era cel mai puternic stâlp al Societății Bisericești de Întrajutorare și al Rezervei pentru Misionarism. În ciuda acestora, doamna Rachel găsea totuși suficient timp să stea ore în șir la fereastra de la bucătărie împletind cuverturi – făcuse șaisprezece, povesteau cu uimire gospodinele din Avonle, fără să-și dezlipească privirea de drumul principal, care traversa valea și unduia spre dealul cărămiziu din depărtare. Întrucât Avonlea se afla pe o mică peninsulă triunghiulară care țâșnea din golful St. Lawrence și era străjuit din două părți de apă, oricine ieșea sau intra în oraș trebuia să treacă pe acel drum de deal; deci nimeni nu scăpa niciodată de privirea cercetătoare a doamnei Rachel.

Într-o după-amiază de Iunie, doamna Rachel stătea la fereastră. Soarele se revărsa blând și voios pe fereastră; li-

vada din valea de la poalele casei se îmbujorase ca o tânără mireasă cu flori rozalii, în jurul cărora roiau o mulțime de albine. Thomas Lynde – un om blând, mărunț, pe care locuitorii din Avonlea îl numeau „soțul lui Rachel Lynde” – își semăna recolta târzie de napi pe țarina din deal, dincolo de hambar; iar Matthew Cuthbert ar fi trebuit să semene și el pe țarina sa din lunca roșie de la Green Gables. Doamna Rachel știa că așa ar fi trebuit, pentru că îl auzise spunându-i lui Peter Morrison – cu o seară înainte, în magazinul lui William J. Blair, la Carmody – că voia să semene napii în după-amiaza următoare. Desigur că Peter fusese cel care îl întrebase, căci Matthew Cuthbert nu vorbea niciodată din proprie inițiativă cu nimeni.

Și totuși, iată că la trei și jumătate în plină după-amiaza unei zile obișnuite de lucru, Matthew Cuthbert își mână senin trăsura, traversând valea și urcând din nou dealul. În plus, purta cel mai bun costum al său și o cămașă albă, ceea ce însemna, fără îndoială, că ieșea din Avonlea; își înhămasse iapa roaibă la trăsură, pesemne că că avea un drum lung de făcut. Oare unde mergea Matthew Cuthbert și de ce?

Dacă ar fi fost orice alt bărbat din Avonlea, doamna Rachel ar fi pus cu abilitate lucrurile cap la cap și ar fi găsit răspunsurile la cele două întrebări. Dar Matthew pleca atât

de rar de acasă, încât doar ceva urgent și neobișnuit l-ar fi putut sili să iasă afară din oraș. Era cel mai sfios om din lume și detesta să plece printre necunoscuți sau oriunde ar fi fost nevoit să vorbească. Matthew, gătit la costum și cămașă albă și mânând trăsura, era o priveliște rară. Oricât ar fi reflectat doamna Rachel, nu putu găsi nicio explicație, fiind, astfel, păgubită de toată plăcerea acelei după-amiezi.

„Am să dau o fugă până la Green Gables după ora ceaiului, să aflu de la Marilla unde a plecat și de ce”, își spuse în cele din urmă această doamnă mărinimoasă. „De obicei, nu merge în oraș în perioada asta a anului și NICIODATĂ nu merge în vizită; dacă ar fi rămas fără semințe de napi, nu s-ar fi gătit și nici n-ar fi luat trăsura să plece să cumpere; nu se grăbea, semn că nu merge după doctor. Totuși, pe semne că ceva s-a întâmplat noaptea trecută care l-a urnit din loc. Este, negreșit, un adevărat mister, și nu-mi voi găsi pacea până ce nu voi afla ce l-a făcut pe Matthew Cuthbert să iasă azi din Avonlea.”

Astfel, îndată după ceai, doamna Rachel porni la drum. Nu avea de mers cale lungă. Casa cea mare în care locuia familia Cuthbert, adăpostită de livada întinsă, se afla pe drumul mare, la mai puțin de un sfert de milă de Lynde's Hollow. pe drumul mare. Sigur că drumul lung dintre casă

și calea principală mărea distanța. Tatăl lui Matthew Cuthbert, un om la fel de timid și de tăcut precum fiul său, s-a retras cât a putut din vecinătatea oamenilor când a ridicat casa, fără să ajungă chiar în pădure. Green Gables a fost construită în capătul extrem al terenului defrișat, unde se afla și acum, de-abia întrezărită de la drumul principal, de-a lungul căruia toate casele din Avonlea erau situate cu afabilitate. Pentru doamna Rachel, a trăi în acest loc însemna A NU TRĂI.

„Înseamnă doar SĂ STAI, iată ce înseamnă”, își zicea pășind pe drumul brăzdat adânc, acoperit cu iarbă și străjuit de măceși. „Nu-i de mirare că și Matthew, și Marilla sunt puțin ciudați dacă trăiesc așa singuri. Copacii nu oferă prea multă companie, deși dacă ar fi oferit, la câți sunt, nici n-ar fi avut nevoie de altceva. Eu prefer oamenii. Sigur, par destul de mulțumiți, dar cred că sunt obișnuiți. Poți să te obișnuiești cu orice, chiar și cu spânzurătoarea, cum spun irlandezii.”

Cu gândurile acestea, doamna Rachel trecu în curtea din spatele casei Green Gables. Grădina, atât de verde și de îngrijită și de curată, era îngrădită pe-o latură de un șir de sălcii patriarhale, iar pe cealaltă de plop negri bine rânduiți. Nici măcar un băț sau piatră ce nu-și avea locul

nu se zăreau, căci dacă ar fi fost, doamna Rachel le-ar fi văzut. În sinea ei gândea că Marilla Cuthbert trebuie să fi măturat grădina pe cât de des își mătura casa. Ai fi putut să mănânci de pe jos fără să dai nici măcar de-un fir de praf.

Doamna Rachel bătu repede la ușa bucătăriei și intra atunci când primi încuviințare. Bucătăria de la Green Gables era un loc încântător – sau ar fi fost încântător dacă nu ar fi fost atât de dureros de curat, încât să pară întrucâtva nefolositor. Ferestrele dădeau spre est și vest. Prin cea vestică cu vedere spre grădina din spate pătrundea o lumină dulce, dar cea estică, de unde se zăreau cireșii în floare din livada din stânga și mestecenii subțiri din lunca pârâului, era acoperită de un mănunchi de vițe. Aici stătea Marilla Cuthbert, – dacă stătea vreodată –, întotdeauna ușor neîncrezătoare în razele soarelui, care îi păreau prea săltărețe și iresponsabile pentru o lume care trebuia luată în serios. Aici stătea și acum croșetând. În spatele ei masa era așezată pentru cină.

Încă dinainte să închidă ușa, doamna Rachel luase aminte la tot ce se afla pe masă. Erau puse trei farfurii, așadar Marilla aștepta ca Matthew să se întoarcă acasă cu cineva, dar vesela era obișnuită și nu se aflau decât un borcan cu compot de mere-pădurețe și un singur fel de prăjitură, așa că oaspetele nu

putea fi cineva important. Dar cum rămânea cu iapa roaibă și cămașa albă a lui Matthew? Doamna Rachel începuse să ametească încercând să dezlege misterul acestui domeniu atât de liniștit și de puțin misterios de la Green Gables.

– Bună seara, Rachel, spuse Marilla pe un ton brusc. Ce seară plăcută, nu-i așa? N-ai vrea să iei loc? Cum se mai simt ai tăi?

Între Marilla Cuthbert și doamna Rachel, în ciuda, sau poate datorită diferențelor, existase întotdeauna ceva ce s-ar fi putut numi prietenie – în lipsa unui cuvânt mai potrivit.

Marilla era o femeie înaltă și slabă, cu un trup format numai din unghiuri, fără nicio rotunjire. În părul ei negru, întotdeauna prins strâns într-un coc la spate, străpuns de două ace de păr, se vedeau câteva șuvițe albe. Părea o femeie cu puțină experiență și cu o conștiință rigidă, ceea ce și era, dar pe buzele ei mijeia, dacă ar fi acceptat să-i dea curs, simțul umorului.

– Suntem cu toții sănătoși, spuse doamna Rachel. Mă teameam însă că TU nu te simți bine văzându-l azi pe Matthew plecând. M-am gândit că poate merge la doctor.

Marilla surâse înțeleghătoare. Se așteptase ca doamna Rachel să-i facă o vizită. Știa că plimbarea inexplicabilă a lui Matthew va fi prea mult pentru curiozitatea vecinei sale.

– Nu, sunt foarte bine, deși ieri am avut o migrenă cumplită. Matthew s-a dus la Bright River. Adoptăm un băiețel de la orfelinatul Nova Scoția și sosește în noaptea aceasta cu trenul.

Dacă Marilla i-ar fi spus că Matthew plecase la Bright River să cunoască un cangur din Australia, doamna Rachel ar fi fost mai puțin surprinsă. De fapt, a fost chiar redusă la tăcere preț de câteva clipe. Nu-și putea închipui că Marilla râde de ea, dar nu putea găsi o altă explicație.

– Vorbești serios, Marilla? Întrebă după ce vocea îi reveni.

– Da, sigur, răspunse Marilla, ca și când adopția băieților de la orfelinatul din Nova Scoția făcea parte din lucrările obișnuite de primăvară de pe orice fermă bine rânduită din Avonlea, iar nu o inovație nemaiauzită.

Doamna Rachel se simți ca fulgerată. Gândea în semne de exclamație. Un băiat! Dintre toți oamenii, Marilla și Matthew Cuthbert să adopte un băiat! De la un orfelinat! Lumea se întorcea cu siguranță pe dos. Nimic n-o s-o mai surprindă după asta! Chiar nimic!

– Vai, dar cine v-a băgat o asemenea idee în cap? Întrebă cu dezaprobare.

Decizia fusese luată fără ca ea să fie consultată. Prin urmare, trebuia neapărat să se arate împotrivă.

– De fapt, ne-am gândit la asta ceva timp, chiar toată iarna. Doamna Alexander Spencer ne-a făcut o vizită înainte de Crăciun și mi-a spus că voia să adopte o fetiță de la orfelinatul din Hopeton la primăvară. Verișoara ei locuiește acolo, iar doamna Spencer, care o vizitează des, știe totul despre asta. Așa că Matthew și eu am tot discutat despre adopție de atunci. Ne-am gândit să fie un băiat. Matthew îmbătrânește, știi cum e, la șizeci de ani nu mai e la fel de sprinten ca înainte. Îl supără cam tare inima. Și știi cât a devenit de greu să găsești muncitori de încredere. Nu se găsesc decât acadienii aceia nerozi. Și de îndată ce dai unul pe brazdă și-l înveți ceva, pleacă la fabricile de conserve de homari sau în Statele Unite. La început, Matthew a propus să luăm un imigrant, dar am zis categoric „nu”. S-ar putea să fie buni, nu spun că nu sunt, dar eu nu vreau căței fără stăpâni. Măcar să fie născut în părțile noastre. Riscul există indiferent pe cine luăm. Dar voi avea mintea și somnul mai liniștite dacă luăm un Canadian nativ. Așa că am hotărât să o rugăm pe doamna Spencer să ne aleagă unul când merge să-și ia fetița. Am aflat săptămâna trecută că va merge, așa că am trimis vorbă prin familia lui Richard Spencer de

la Carmody să ne aducă un băiat isteț și plăcut, de zece sau unsprezece ani. Ne-am hotărât că vârsta aceasta este cea mai potrivită – destul de mare încât să poată ajuta cu niște sarcini încă de la început, dar destul de tânăr încât să fie educat cum trebuie. Vrem să îi oferim un cămin și o educație bună. Azi am primit o telegramă de la doamna Alexander Spencer azi – ne-a adus-o poștașul de la gară –, prin care ne transmite că ajung la noapte cu trenul cinci și jumătate. Așa că Matthew a plecat să-l întâmpine la Bright River. Doamna Spencer îl lasă acolo fiindcă ea merge mai departe, până la stația White Sands.

Doamna Rachel se mândrea că spune întotdeauna verde-n față ce gândește. După ce asimilă vestea ieșită din comun, hotărî să facă și acum același lucru.

– Marilla, dă-mi voie să-ți spun că faci un lucru tare nesăbuit, riscant, asta faci! Nu știi ce iei. Aduci un copil străin în casa și-n căminul tău și nu cunoști nimic despre el, nici ce înclinații are, nici ce fel de părinți a avut, nici ce va ieși din el. Păi, chiar săptămâna trecută am citit în ziar cum undeva în vest un bărbat și soția lui au adoptat un băiat de la orfelinat și acela a dat foc casei în timpul nopții – i-a dat foc INTENȚIONAT, Marilla – și aproape i-a ars de vii în somn. Și mai știu un caz cu un băiat adoptat care

mânca ouă crude – nu puteau să-l dezvețe. Dacă mi-ai fi cerut sfatul, ceea ce nu ai făcut, ți-aș fi spus, pentru Numele lui Dumnezeu, să nu faci așa ceva!

Aceste răpăieli ioviene nu păreau nici să o supere, nici să o sperie pe Marilla. Ea croșeta liniștită în continuare.

– Nu neg că există și ceva adevăr în spusese tale, Rachel. Și eu am avut îndoielile mele, dar Matthew era de neclintit. Am văzut asta, și am cedat. Se întâmplă atât de rar ca Matthew să insiste cu ceva, încât atunci când o face, simt întotdeauna că trebuie să cedez. În ceea ce privește riscul, riscuri există în orice ai face pe lumea asta. Sunt riscuri și în a avea copii naturali, fiindcă nu cresc mereu cum ar trebui. Pe de altă parte, Nova Scoția este chiar lângă insulă. Nu e ca și când l-am aduce din Anglia sau State. Nu poate fi foarte diferit de noi.

– Ei, sper să fie totul bine, spuse doamna Rachel pe un ton care îi masca prea puțin îndoiala dureroasă. Dar să nu spui că nu te-am avertizat dacă dă foc la Green Gables sau varsă stricnină în fântână – am auzit de un asemenea caz în New Brunswick, unde un copil de la orfelinat făcu asta și toată familia muri în chinuri. Doar că de data asta era vorba de o fată.